

**Predikatie gehouden door ds. W.J. Teunissen op Hemelvaartsdag (30 mei 2019)
in de HHG te Alblisserdam**

“En als Hij met hen vergaderd was, beval Hij hen dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden, maar verwachten de beloften des Vaders die gij, zeide Hij, van Mij gehoord hebt, want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen....”

Tekst: Handelingen 1:4-12

Zingen Psalm 47:1

Geloofsbelijdenis (Heidelbergse Catechismus Zondag 18)

Schriftlezing: Handelingen 1:1-12

Votum en groet

Gebed

Voorafsprak

U is gelezen uit Handelingen 1, de hemelvaart van de Heere Jezus. Daar zouden we vanmorgen met Gods hulp over willen denken. We lezen alleen nog maar de beginverzen van dit gedeelte.

Handelingen 1, vanaf vers 4 t/m vers 12.

En als Hij met hen vergaderd was, beval Hij hen dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden, maar verwachten de beloften des Vaders die gij, zeide Hij, van Mij gehoord hebt, want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.....

En wat er verder volgt.

De hemelvaart van de Heere Jezus, 3 gedachten:

In de eerste plaats staan we stil bij de laatste voorbereidingen
Ten tweede: bij een noodzakelijk, maar ook tijdelijk afscheid
Ten derde: bij een vreugdevolle voortgang

We zingen psalm 110 vers 1 en 2:

Dus heeft de HEER' tot mijnen Heer' gesproken;
“Zit op den troon ter rechterhand naast Mij;
Tot Ik de macht Uws vijands heb verbroken,
En U zijn nek tot ene voetbank zij.”

Uit Sion zal de HEER Uw scepter zenden,
Den scepter van Uw oppermogendheid,
En zeggen: Heers tot 's werelds uiterst' enden,
Zover de macht Uws vijands zich verspreidt.

Als de Heere Jezus in de heerlijkheid van Zijn Vader komt, wordt het Kind van de Vader genodigd en door de liefde geboden om zich te zetten aan de rechterhand van God. Dat is waarvan we willen zingen en preken.

Prediking

Ten eerste: de laatste voorbereidingen

En als Hij met hen vergaderd was, een laatste vergadering, noem het kerkdienst. Het woord dat hier staat wordt ook wel vertaald met aan tafel zitten. Weet u wat er letterlijk staat? Met iemand zout eten.

Nu is het in onze taal ook zo dat de betekenissen van woorden in de loop der tijd kunnen veranderen. Dat is hier ook zo. Toch heeft het ons vanmorgen veel te zeggen. Natuurlijk, de Heere Jezus vergadert nu voor de laatste maal met Zijn discipelen en zit inderdaad wellicht met hen aan tafel, eet met hen zout. Merkwaardige uitdrukking om een maaltijd zo te benoemen. Zout eten. Maar weet u van de grote waarde van het zout voor de oosterling in die dagen? Sommigen van u weten wel, denk ik, dat het woord *salaris* daar ook alles mee te maken heeft. Daar zit het woord zout in. Zo kon een Romeins soldaat betaald worden met zout. Dat was een kostbaar ruilmiddel, men kon daar ook weer andere zaken voor verkrijgen. In ieder geval was zout van grote betekenis. Daarom noem ik u 3 zaken vanmorgen: Het eerste waar u ook aan denkt is de smaak van het zout. Zonder zout is het eten flauw, nauwelijks te eten. Zout geeft dus smaak. Er is nog een tweede betekenis aan verbonden, dat weet u ook, denk ik: het weert bederf. Om die reden zetten onze ouders ook vroeger vele groenten in het zout, dan bleven die langer goed. Het bederf werd zo door dat zout geweerd. De derde betekenis is de reinigende kracht die eraan toegeschreven wordt. Zout reinigt ook en als we dat vanmorgen overwegen, dan wordt het zo anders. Dan zeg ik: ja, dat is nu een kerkdienst! Dat is een echte vergadering, als we samen dat zout eten. En nu ken ik maar één Persoon die werkelijk dit leven smaak geeft. U ook? Dat is Christus.

Buiten Hem is dit leven zo onnoemelijk arm, zo leeg. We moeten erdoor, maar het is nauwelijks te doen, zo arm, zo flauw! Alleen als Hij komt, is het goed. Maar voor wie komt Hij dan? Voor een volk dat een walg heeft gekregen van zichzelf. Dan wordt Hij degene die weer smaak geeft. En wat smaakt de Kerk dan van Christus? De liefde Gods. En de liefde Gods in Christus alleen weert het bederf. Want als u Hem niet geniet, als u de geloofsvereniging met Christus niet kent, dan gaat u naar een gewis bederf, een verderf voor eeuwig, een eeuwige ontbinding, een eeuwig sterven, een eeuwig verloren gaan. Alleen Zijn bloed reinigt van alle zonden. Dat is een kerkdienst: samen zout eten, Christus genieten. De liefde Gods in Hem te smaken, de reiniging van onze zonden te ontvangen en zo ook het weren van het eeuwig verderf, de eeuwige verdoemenis. Zo is er nu geen verdoemenis voor hen die in Christus Jezus zijn. Zulke kerkdiensten, zegt u, zijn zeker zeer spaarzaam? Ik oordeel daar niet over, maar dat is alleen een kerkdienst als Christus wordt genoten. Toch mag het wel eens zijn gebeurd, dat weet ik, en wie daar eenmaal de smaak van heeft gekregen, het zij met eerbied gezegd, gemeente, die wil nooit meer iets anders. Als er een dag is,

waarin zo kennelijk Zijn aanwezigheid gemist wordt, dan is het zo'n troosteloze dag, zo'n donkere dag, alles is dan flauw. Maar als Hij dan weer komt, de nevels weg doet, Zijn vriendelijk aangezicht vertoont, dan springt de ziel op van vreugde. Zie, Hij komt wederom, huppelend op de heuvelen, springend op de bergen.

Geliefden, zo vergaderen zij, zo zijn ze samen. Het vergaderen, dat is ook de orde van de kerk. In elke dienst, wil het werkelijk een eredienst zijn, een gezegende dienst wezen, moet Hij er zijn, Christus. Hoeveel kerken waar Zijn naam misschien nog wel gepredikt wordt, maar waar de Persoon niet meer wordt gevonden. Als de betrekking op Hem er niet meer is, dan is Hij een naam geworden, Jezus, vijf letters maar geen Persoon, geen werkelijkheid in mijn hart en leven. Je kunt er benauwd voor zijn. Ook voor u, als de naam nog genoemd wordt, maar de Persoon niet meer gekend wordt. Hij moet er zijn, maar u moet er ook zijn. Ook dat eist de orde van de kerk. Orde moet er zijn, dat is ook een zorg die ik uitspreek, gemeente, ook voor u. De orde wordt zo vaak gemist.

Ten eerste de orde des heils. Het is vaak een gevoelsgodsdienst, hier wat meegemaakt, daar eens wat vertederd. Maar wat is nu die zuivere gang naar de orde des heils? De ziel leert, hoe dan ook, van eeuwigheid verkoren te zijn, voortgekomen te zijn uit de baarmoeder van Gods verkiezende liefde. Hij weet van de vóórverordining tot het beeld van Gods Zoon en wordt daartoe ook geroepen. Mij dunkt, geliefden, als een mens geroepen wordt uit de duisternis, dat is zulk een zaak! Ja, en de laatste dagen, u mag best weten, dan word je weer eens bij die zaken teruggebracht. Als die stem voor het eerst dwars door je leven gaat, je ganse bestaan in het licht van de eeuwigheid stelt en de roepstem klinkt: *Laat u met God verzoenen*, dan leert een mens zichzelf kennen als een onbekeerd wezen. O, als die trekkende liefde gaat beginnen uit de duisternis, dat vergeet een mens nooit meer. Dan breekt de eeuwigheid door in de tijd, dan krijgt een ziel z'n schuldbrief thuis. Dan worden we stilgezet en kunnen niet meer doorgaan. Ik moet er toch vanmorgen een ogenblikje aan denken. Het is een grote weldaad als het gebeurt en dan weet een mens niet wat er gebeurt. Een ding weet hij wel: de wereld vergaat. Hoe zal ik rechtvaardig verschijnen voor God?

Dat is de orde des heils: verkoren, voor verordineerd, geroepen, gerechtvaardigd. Ik zal toch moeten weten waar m'n zonden en schuld gebleven zijn. Zeg dan nooit meer, ach ja, een enkeling misschien.

Wij dan gerechtvaardigd, wat is dat? Vrijgesproken van zonde en schuld. Door wie? Door de Vader. Waarom? Om het bloed des Lams. Hoe kan dat? Overgenomen door Gods lieve Zoon en zo in Hem begrepen voor de Vader gesteld en daar vrijgesproken en dan voort geleid van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest. Die lieve Kinderleider die me bij de hand neemt en voort leidt door alles heen, naar de voorgestelde volkomenheid, als God zal zijn alles en in allen. Die orde, en als die nu gemist wordt? Ik heb getracht, gemeente, u in de prediking dit voor te stellen. Maar nu dit over te nemen en het niet langer te houden met een gemoedelijke godsdienst! Ik weet wel, dat gemoedelijke is zo aangenaam, maar dat is de zaak niet.

Orde moet er zijn, ook in het samenkomen onder de waarheid. Nergens anders om, dan om de waarheid alleen. Maar er dan ook zijn. Ik heb er toch velen menigmaal gemist. Dat is het tweede.

Maar orde ook in het overige kerkelijk leven. Het is ver weg! Maar de Heere mocht het toch weer schenken.

En als Hij met hen vergaderd was. Waar ging gaat het toen ten diepste over?

Waarover werd er gesproken? U leest het in ons teksthofdstuk: over het koninkrijk Gods. Daar spreekt Hij van en daar gaat het ook over. Wat is het koninkrijk Gods dan? Dat is de Kerk, ja wat is dan een Kerk? En weer datzelfde, de kennis is zo ver weg, Wat is een Kerk? Wat is het koninkrijk Gods? Het bestaat niet in woorden. Ik ben zo bang, gemeente, we hebben een woordengodsdienst, en we kunnen het allemaal nog wel noemen en zeggen, maar de zaken ontbreken zo menigmaal. Niet de woorden, maar de kracht bepaalt of het een koninkrijk Gods is of een lege huls. Niet alleen spijs en drank. Nee helemaal geen spijs en drank, maar...weet u het nog? Rechtvaardigheid, vrede en blijdschap. Kijk het eens na. Als ik er één ben van dat koninkrijk, als ik een koningskind ben geworden, dan weet ik van die rechtvaardigheid, gerechtvaardigd in de Zoon van Gods liefde. Dan weet ik van een afsnijding van de eerste Adam en overzetting in de tweede Adam. Dan weet ik van schuld vergevende liefde. Dan komt er ook vrede, dan gaat mijn consciëntie, mijn geweten, getuigenis geven, dat door het bloed van Christus al mijn boosheden zijn uitgewist en weggedaan. De vrede met God is dan in mijn ziel.

Dan komt er ook het derde: de blijdschap. Dat is de zekerheid, zegt de kanttekenaar, van de hoop eenmaal in Gods gemeenschap te mogen delen, volkomen en voor eeuwig de hoop op het eeuwige leven. *Blij vooruitzicht dat mij streelt.* Dan mag de ziel wel eens opspringen van blijdschap, als het open gaat, dat het weer waar wordt: een beter lot bereid. Daarvan sprak Christus en daar zal het in de kerk over moeten gaan, geliefden.

En zo vergaderde Hij voor de laatste maal en in die vergadering beval Hij ook. Daar wordt bevolen, er is er maar één die het voor het zeggen heeft: Christus Jezus. Dat mag wel ons gebed zijn: Heere geef mij oren om Uw stem te horen. Ik heb ze toch wel gekend die een bijzonder oor hebben ontvangen, die konden luisteren en die het wel eens zeiden na de dienst. Een keer vergeet ik nooit meer. Zo bedachtzaam, zo geroerd, zo eerlijk: nou heb ik toch, dominee, de stem van mijn Liefste gehoord. Als je dat mag horen, dan breken de banden, dan komt de ziel in de vrijheid en de blijheid van de kinderen Gods, dan springt de ziel op van vreugde. Zijn stem te mogen horen, als Hij lokt, als Hij nodigt, als Hij Zichzelf weer weg schenkt. *Zie hier ben Ik.* O, dat woord: *Zie hier ben Ik.*

Maar ook als Hij beveelt, en hier beveelt Hij in de vergadering der gelovigen in Jeruzalem om te wachten. Ik wil vanmorgen niet uitbreiden, maar wachten moet je ook leren, je moet leren uitzien naar de komst van de Zone Gods. En dat is zo moeilijk, om te wachten. Ik heb ze gekend, jonge mensen, die zeiden: dominee dat durf ik niet, want vannacht sterven, in de hel mijn ogen opendoen? U zegt wachten! Dat kan toch niet. Ja, ik kan ook niet alles verklaren, er is een haast en toch ook een wachten, een zich uitstrekken en ook weer loslaten. Hij is God. Wachten tot God Zich openbaart. Hoevelen zijn er niet die niet kunnen wachten, die hebben iets gezien en ze hebben het naar zichzelf toe gehaald. Die leven van een zichtelijk werk. Een leermeester heeft er vaak voor gewaarschuwd. Het moet richtelijk werk zijn: inkomen, de zak ontbinden, uw schuld ontbinden. Van zicht kan de Kerk niet leven, het kan wel eens wat moed geven, maar u moet niet het zichtelijke tot grond maken. U moet wachten tot Hij komt. Hier moeten de discipelen wachten op de komst van de Heilige Geest. Zolang moeten zij in Jeruzalem blijven. Niet gaan lopen, voordat je geroepen bent. Niet de hand erop leggen, voordat het geschonken is. Dat zijn mensen die zichzelf hebben bekeerd. Die eten vroegrijpe vruchten. Dat gaat altijd opbreken en u komt ermee om. Wachten.

En dan het derde van deze vergadering: je mag ook wat vragen in de kerk. Ja, niet tijdens de dienst. Dat mag ook wel, vraag het maar aan de Heere. Altijd zijn we toch bereid tot verantwoording van de hoop die in ons is. Het is niet waar dat we de mensen monddood maken.

Vragen worden vaak niet eens hardop gesteld. Je kunt het zo van de lippen lezen, uit de ogen aflezen. Vragen mag wel en ook hier doen de discipelen dat en ze spreken over het koninkrijk Gods en ze vragen: wanneer zal dat voor Israël nu waarheid worden? Wanneer zult Gij voor Israël het koninkrijk weder oprichten? Zal dat in deze tijd zijn? Maar gemeente, welk koninkrijk bedoelen zij nu? Ik hoop dat onze lieve kinderen nog steeds leren.

Allereerst noemen we het koninkrijk van macht. Weet u het nog, dat God over het koninkrijk van macht regeert?

Het kan ook zijn het koninkrijk van genade. Dat is de Kerk, mensen die door genade met God verzoend zijn.

Maar er is ook een koninkrijk van heerlijkheid, dat is de hemelse heerlijkheid, het hemels koninkrijk. Wat bedoelen de discipelen hier?

Altijd goed luisteren, gemeente, wat er bedoeld wordt. Ik meen het laatste: wanneer zal het koninkrijk doorbreken voor Israël, voor het geestelijk Israël? Ik ben niet voor de uitleg die zegt dat de discipelen het na al die jaren nog niet begrepen hebben, alsof ze nog steeds van mening zouden zijn dat ze een aardse Koning moeten verwachten. Dat is niet geheel en al uitgesloten, de kanttekenaar houdt het ook daarop, ik weet het. Maar het antwoord van de Heere Jezus geeft mij toch grond om te veronderstellen dat dat niet zo is. Want Hij gaat geen kritiek geven op hun bevassing van het Koninkrijk, waaruit ik opmaak, dat ze het toch wel begrepen hebben. De Heere Jezus zegt alleen maar, wanneer dat door zal breken, wanneer de Bruid van Christus zal nederdalen op de aarde, wanneer de Kerk volkomen verheerlijkt zal zijn. Wanneer dat zal zijn, dat komt u niet toe te weten. Dat heeft de Vader aan Zichzelf gehouden. Wanneer iets komt of wanneer iets gaat, daar hebben zij verder niets in te zeggen en dat behoeven zij ook niet te weten. Maar dat het maar mag worden verwacht.

En nu gaat de Heere Jezus toch verder in op de vraag, wanneer dat zal zijn. En dat is een merkwaardig antwoord. We zouden zeggen: Heere Jezus gaat U nu over iets anders beginnen, opeens? Zij vragen toch naar het Koninkrijk? Gaat U nu over iets anders spreken? Want U zegt: dat is aan de Vader voorbehouden, u moet alleen maar getuigen. Nu, dat heeft er alles mee te maken. Want hoe komt dat Koninkrijk nou steeds dichterbij? Doordat de Kerk door genade dat getuigenis mag laten uitgaan. En door dat getuigenis worden mensen geroepen en uit de slaafse banden gered en ingelijfd in de ware Kerk. Naarmate nu meer en meer kinderen Gods opgenomen worden in het Koninkrijk Gods, des te dichterbij komt het naderbij. En daarom het wonderlijke: de Heere wil de kinderen Gods gebruiken om door hun getuigenis het Koninkrijk Gods nabij te laten komen. Iedere keer als er één wordt verlost en overgezet, is het Koninkrijk dichterbij. U moet alleen maar getuigen, wacht daartoe op de Heilige Geest en dan zult u goed van de Heere spreken. Dan zult u een zoutend zout zijn, want dat is getuigen.

En dan kom ik weer terug bij die vergadering: een zoutend zout zijn, dan zou dat de aangenaamheid van uw spreken zijn, niet dat u gewichtig doet of dat u vroom doet, maar dat u die lieve naam van Christus aanwijst als de enige Naam voor een verloren en verdoemelijk schepsel. De enige die alleen mijn Verwachting en mijn Hoop is, de Rots, Waarop ik bouw, mijn Rots, mijn Deel, mijn eeuwig Goed. Dat geeft smaak aan de prediking, als Christus wordt voorgesteld als de Borg van een verloren en

verdoemelijk schepsel. Dat is het zout. Dat is knechtelijk, en ook kinderlijk. Dan zult u van dat zout moeten weten. Laten uw woorden met zout besprengd zijn. Je durft bijna nergens meer te komen, het is allemaal zo flauw, het gaat overal over, behalve over Christus en over Zijn toekomst.

Laat uw woorden dan met zout besprengd zijn, ja laat uw hele leven van zout doortrokken zijn, want al Gods kinderen zijn offers en ieder offer in Israël had zout nodig. Geen offer buiten Christus kan God behagen, nooit! En zo vergadert daar de Heere Jezus voor de laatste maal te Jeruzalem. We hebben gehoord wat vergaderen is. Het gaat over het koninkrijk Gods, het gaat over de naam van Christus, dat zout. Het gaat over wachten, om op Gods tijd te getuigen. Wonderlijk wat de Heere Jezus dan ook zegt: *Gij zult gedoopt worden met de Heilige Geest niet vele dagen na deze.*

Ik neem u, gemeente, even mee terug, naar Matthéüs 3 vers 11. Het is alweer wat maanden geleden dat we hier over gesproken hebben. Daar heeft Johannes de Doper getuigd van Christus, Die na hem zou komen, Wiens schoenriem los te maken hij niet waardig was. Die u zal dopen met de Heilige Geest en met vuur. Zo heeft Christus met vuur gedoopt, dat is het Woord dat een mens uitbrandt uit zijn doemstaat. Dat is het Woord dat de vrij spraak verkondigt in Christus. Dat is het Woord van de belofte: allen die in Hem gevonden worden, zullen eeuwig voor Gods aangezicht leven. Dat vuur is uit gegaan! Hij heeft het vuur op de aarde geworpen. Die doop hebben ze ontvangen. Maar nu nog een tweede doop, nu gaat de Heere Jezus (ja Zijn werk gaat door!) met de Heilige Geest dopen. Vanuit de Hemel gaat Hij de Geest zenden Die uitgaat van de Vader en de Zoon. Nu worden ze ook met de Geest gedoopt, eerst met het vuur, het Woord, tot bekering en nu met de Geest. Waartoe? Om knechtelijk die grote wereld in te gaan met al die wolven en al die vossen en al die dode vliegen. Om daarin staande te worden gehouden en een geopende deur van Hem te ontvangen, waar geen weg meer is. Altijd maar weer. Waar het zo onmogelijk is, opent Hij wegen. Tot deze arbeid nu worden zij gezalfd.

Weet u nog dat de Heere Jezus aan het begin van Zijn ambtelijke arbeid gezalfd werd met de Heilige Geest? De Kerk nu ook, nu de Kerk geroepen is, om die grote wereld in te gaan. Pinksteren! Niet in eigen kracht, maar door de Geest, Die wordt uitgestort. Ze worden erin gedoopt. Om door de kracht van die Geest de wereld in te gaan, die ene Naam te noemen, aan te wijzen, aan te prijzen, uit te leven, voor te houden. Ze worden gedoopt in de Geest om als knecht Zijn mond te mogen zijn, om *alle den volke* te verkondigen: er is nog doen aan voor de grootste der misdadigers. Geliefden, om daarin niet door mensenvrees gehinderd te worden. Er is menigmaal veel mensenvrees en weinig Godsvrees. Maar nu, gedoopt met de Heilige Geest. Dat is voor alles *kinderlijk* nodig. Dan gaat die lieve Geest u ontdekken aan uw vloekwaardigheid, dan gaat u de binnenkamer opzoeken en wenen over een hemelhoge schuld en geen penning om te betalen. Zondaar voor God.

Gemeente, hoeveel heb ik er hier gezien de laatste jaren die nu zondaar werden voor God? Die het wel konden bespreken: ja dominee, deugt niks van, maar er nog nooit last van hebben gehad. Hebt u wel eens kamer in kamer uit gekropen, dat u niet meer wist hoe het ooit nog goed moest komen? Ik heb het wel eens gedaan, alle wegen afgesloten, één weg open. Naar de hel, daar gaat het altijd heen. In die weg wordt een mens gezaligd. Maar dit is een andere doop, dit is *knechtelijk*. Om een mond der geleerden, een tong der geleerden te krijgen om te spreken te rechter tijd. Om de gave van de Geest te krijgen, die zeven gaven, weet u nog, van kennis, wijsheid, van

Godsvrees en Godsvrucht en al die heerlijke zaken, die de knechten zo nodig hebben om in deze wereld te kunnen gaan, staan en spreken. Bijzondere bediening is daarvoor nodig, geliefden. Als wij bidden mogen, dat de Heere nog dienstknechten zou willen uitstoten in deze wijngaard van de wereld, bidden we dan ook om die uitgestoten de bekwaamaking te geven om te kunnen spreken, te kunnen handelen met dat volk dat hen is toevertrouwd?

Ik moet verder, maar dat weet u wel gemeente, we moeten altijd weer verder. Er is iets gezegd over de laatste voorbereidingen. Hier gaat het om het koninkrijk Gods en waar dat in bestaat, hoe het uitgebreid wordt en dat het eenmaal komen zal, nederdalende als een bruid uit de hemel, versierd voor haar man. Wat een dag der ruste zal dat wezen!

Maar die dag is er nog niet. De laatste voorbereidingen worden getroffen. Nu verlaat de Heere Jezus deze kerkdienst, want dit is de laatste vergadering. Hij verlaat Jeruzalem en gaat met Zijn discipelen richting Bethanië naar de Olijfberg. Een weg bezaaid met herinneringen en ik zeg u: misschien is dit ook iets als je ouder wordt. Ik weet het niet, maar dan mogen we toch wel eens terugkijken. Toen we stilgezet werden. En hoe we van de opgaande weg werden afgebracht en met alles in de dood moesten eindigen, alles in de dood. De Heere doet een afgesneden zaak! Maar ook de ontsluiting van de weg. Wat krijgt Christus dan een betekenis, als Hij wordt gezien in Zijn Middelaarsgraveerselen, als die wonden gaan spreken, vijf van de zeven. Want alles gaat spreken van de aangenaamheid, van de noodzakelijkheid en gewilligheid, gepastheid en dierbaarheid van die lieve Borg. Wat hijgt een ziel om Hem te ontvangen, maar er niet bij te kunnen, erbuiten te vallen, met alles weer de dood in. Dan leert de ziel na dat Godsgemis ook een heengaande Christus (dit is het Persoonsgemis) kennen. Totdat het uur aanbreekt dat een ziel verwaardigd wordt zijn hoofd te leggen op het blok: *zijt Gij met mijn doem gediend, zoek Uw eer, ik heb het verdiend*. Wonderlijk ogenblik. Dat was als een hemelse eredienst! Om in die weg in de Kerk te worden ingeleid. Via de rechtbank naar het schavot, om daar het hoofd te verliezen. Daar zijn we ons hoofd kwijtgeraakt, om een ander Hoofd te ontvangen, dat nu in de Hemel is: Christus Jezus

Gemeente, en nu gaan de discipelen naar buiten, een weg bezaaid met herinneringen, zei ik. Ik heb wel eens gedacht, het is toch wel jammer dat aan de vorige dingen niet meer gedacht wordt. Maar dat is niet zo. Hier kan het nog wel eens goed zijn, maar straks niet meer. Wat kan een mens met zijn bekering? Niks! Ik moet Hem hebben, Hij is alles.

*

Ten tweede: een noodzakelijk, maar ook tijdelijk afscheid

Onze tweede gedachte: wat korter. Ze gaan richting Bethanië. Naar de Olijfberg en daar gebeurt het. Dan heft Hij de handen op. Dat heeft Hij veel gedaan. Zoals we dat zingen: *Heft Uwe handen naar omhoog*. In gebed. Maar nu opgeheven over Zijn Kerk die achter blijft, zegenend. Zo vaart Hij heen. Wat de zegen is, dat weet u toch? De zegen van de Drieënige God: de Vader heeft u lief, de Zoon reinigt u en de Geest leidt u in al de waarheid en brengt u thuis. En onder die zegen laat Christus Zijn Kerk nu achter. Bethanië, daar verlaat Christus deze wereld, waar Zijn voetstappen hebben gestaan. Ze hebben ook gestaan op de bodem van de hel. Wat een wonder als een mens daarachter mag komen, dat maar twee voeten, niet meer, twee voeten ooit de

bodem van de hel hebben bereikt. Alle andere voeten zullen daar nooit komen, want voor ieder onbekeerd mens is de hel bodemloos. Er komt geen einde aan het straflijden, gemeente. Kan ik u genoeg waarschuwen? Het is wel eens mijn zorg geweest. Heb ik genoeg gewaarschuwd? Ik weet het niet. Ook dat moet verzoend worden. Maar ik zeg het u toch nog eens: eindeloos straflijden. Alleen deze twee voeten hebben de bodem van de hel gevonden. Dat wil zeggen: de volle toorn van God, de ongedeelde toorn van God weg gedragen, weggedragen. Straks mag Johannes dat zien in het hemels Jeruzalem en hij heeft het gezien. Aldaar zal geen vervloeking meer zijn. Christus heeft de bodem van de hel gevonden, de volle straf doorleden. Dan rust op de Kerk geen vloek meer. God heeft niets meer te verhalen op Zijn Kerk, die is vrijgesproken in die Ander.

Zegenend heeft Hij Zijn handen opgeheven en Zijn voeten zijn het laatste wat de discipelen van Hem zien. Zijn voeten waar ze zo vaak aan gezeten hebben, onderwijs hebben gekregen. Wat een tijden hebben ze daar gehad, dat de hemel wel eens mocht opengaan.

Gemeente, ik moet u zeggen: we hebben het goed gehad hier en dat zeg ik zonder enige reserve. Zo vaak als u hier voor mij zat. Niet altijd, maar zo vaak de Hemel open mocht gaan en we toch wel eens wat mochten genieten. Het was goed.

Nu gaan die voeten weg, die handen zegenen en dat blijft. Het gaat en het blijft, het gaat en het blijft. Hoe ligt het nu? Hij gaat heen en ze kijken Hem na, Zijn voeten is het laatste wat ze zien. Dierbaar onderwijs: de bodem van de hel gevonden, die zegen blijft. Hij gaat heen. Het is maar zeer gedeeltelijk dit afscheid, want dit is het lichaam dat heengaat, maar u heeft het nog uit onze Catechismus vanmorgen gelezen: naar Zijn Geest, Godheid, Genade en Majesteit zal Hij nimmermeer van ons wijken. Het is maar zeer ten dele afscheid, het is ook tijdelijk afscheid. Hij zal wederkomen op de wolken om de Kerk voor eeuwig thuis te halen. Het is ook een noodzakelijk afscheid, noodzakelijk voor de Vader. In de raad des vredes heeft de Vader gezegd: Mijn Zoon, indien Gij de volle prijs betaald, al Mijn geschonden deugden verheerlijkt hebt, dan zal Ik U verheerlijken. Dat heeft de Vader gesproken en nu moet de Vader het ook doen. Kijk eens in Handelingen 3 staat het: Hij moet naar de Hemel, dat is noodzakelijk, de Vader is het verplicht. Hij moet en wil ook niet anders dan Zijn Kind thuishalen. En voor de Zoon ook zo noodzakelijk om daar Zijn werk voort te zetten. En voor de Heilige Geest ook, om nu in plaats van Christus als Trooster te komen, om het uit Christus te nemen. Oh, daar ziet die Geest naar uit om het uit Christus te nemen, om Christus te verheerlijken in de harten van vuile zondaren. Zo is het noodzakelijk, het is beter voor u, dat ik heen ga. De noodzaak van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Ja noodzakelijk, tijdelijk en zeer ten dele. Hij gaat weg.

God vaart met gejuich omhoog en Zijn discipelen ogen Hem na. Het staat daar letterlijk vertaald: met ingespannen krachten blijven ze zien. Nog een laatste glimp, zo verbonden, zo innig verenigd met die Zielebruidgom, Jezus Christus. En dan die wolk die Hem wegneemt. Er zijn zoveel wolken die Hem wegnemen. Ik ken ze wel een beetje. Eén van die wolken heet wereldgelijkvormigheid, dan ga ik weer zo op in de dingen van deze wereld. Er moet van alles gebeuren en dan zie ik Hem niet meer. De zonde, zoveel zondenmin, zoveel wereldzin heb ik in mijn hart. Soms denk ik: er is niks anders dan dat in mijn hart. Zo bewolkt, zo bewolkt. Dan denk ik: Heere, zal ik U ooit nog mogen aanschouwen?

Ook kan een wolk een oefening voor de Kerk zijn. Dat is anders. Dan niet vanwege ongeloof, maar dan is het een noodzakelijkheid om nu niet meer in de dadelijkheid de

gemeenschap te genieten, dat Hij zichtelijk aanwezig is. Maar door het geloof te mogen leven. Wat ook Thomas en al Gods volk moet leren. Thomas! Zalig die niet zien, maar geloven. De geloofsoefening om door de wolken heen toch die gemeenschap met God in Christus te mogen gevoelen. O, Hij blijft trekken, ook al ziet mijn oog Hem niet meer. Mijn hart voelt het des te meer, dat niets ons kan scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus.

Zo gaat Hij heen, een wolk maakt scheiding en neemt Hem mee. Dan komen de engelen. Hebben ze iets nieuws toe te voegen? Dat is wonderlijk, nee, eigenlijk niet. Ik heb zo vaak dat ik denk: moet ik het weer zeggen, maar dat weten ze toch wel? En toch maar weer zeggen en weet u wat dat nu is? Nu hadden de discipelen zichzelf wel kunnen bemoedigen, en zeggen: nu ja, Hij is heengegaan, maar Hij heeft gezegd dat Hij weder zal komen. Die gaan zichzelf troosten. Als ik dat doe.... dat is maar een koude bedoening hoor, mezelf zo een beetje op de been te houden. Maar dan zeg ik: Heere, komt U nu, als het U belieft, Zelf en zegt U het nog een keer en troost mijn ziel in haar gewezen en zeg: Ik ben uw heil alleen.

Hier ook, ze hadden het wel kunnen weten en toch zendt de Heere goedertierenlijk boodschappers tot wie Hij wil en wanneer Hij wil. Hier staan de discipelen toch wel een beetje verdrietig, jawel. Maar dan die woorden van de engel: deze Jezus! Geen andere Jezus, deze Jezus. Deze Jezus zal wederkomen. Deze Jezus. Ik moet stoppen, maar daar zou ik wel verder over willen spreken. Deze Jezus. Er zijn er zo velen, dat ik soms wel eens denk: hebben we het nu over dezelfde? Dan word ik zo bang. Deze Jezus, weet u wel? Van die zegenende, doorboorde handen, die doorboorde voeten, die doorstoken zijde, die opengereten rug, het gekroonde hoofd, deze Jezus, mijn Liefste. Deze Jezus zal wederkomen.

Gij Galilese mannen. Ja daar was ik ook zo blij om. U zegt misschien: hij is nogal blij vanmorgen. Ja dat kan toch, dat misgunt u me toch niet? Galilese mannen, weet u wat dat betekent? Nu ja, gewoon volk! Daar ligt toch mijn hart, het gewone volk, zo gewoon! Galileërs uit het grensgebied, weet u wel, kun je die wel vertrouwen? Maar hun spraak maakt hen openbaar, daar kun je van op aan, ja, gij Galilese mannen, wat staat gij daar? Hij komt weder! En dan aanbidding, op de knieën, niet meer zien, maar geloven. Mijn Liefste is daar en ik zal er ook eenmaal zijn. Eens komt Hij mij halen en al Zijn volk. Dat zal een vergadering zijn! Dan zullen we eeuwig Christus genieten, God in Christus. Eeuwig aanschouwen.

En toen, na de vertroostende woorden van de engel, kwam er de blijdschap. Bij de discipelen. En bij de Kerk daarboven, als de Zaligmaker terugkeert Zich zet aan de rechterhand des Vaders. Gejuich van de Kerk daarboven en blijdschap bij de Kerk hier beneden. Daar gaan we van zingen: Psalm 47 vers 3

God vaart, voor het oog,
Met gejuich omhoog;
't Schel bazuïngeluid
Galmt Gods glorie uit,
Heft den lofzang aan;
Zingt Zijn wonderdaân;
Zingt de schoonste stof;
Zingt des Konings lof,
Met een zuiv'ren galm,
Met een blijden psalm;
Hij, de Vorst der aard';
Is die hulde waard.

Ten derde: een vreugdevolle voortgang

Een vreugdevolle voortgang, het derde en laatste punt. *Toen keerden ze wederom naar Jeruzalem, van de berg die genaamd wordt de Olijfberg, welke is nabij Jeruzalem, liggende vandaar een sabbatsreis.*

Een klein stukje terug. Het werk gaat door, gemeente, het werk gaat door, vreugdevolle voortgang! Met vreugde jawel. Lukas, leest u het maar na, schrijft in het slot van zijn evangelie: “Met grote blijdschap”. Er is vreugde bij Christus, bij de Vader, bij de Geest, bij de Kerk. Verklaar dat eens?

Bij de Zoon: Ik zie Hem daar gaan, al die jaren, maar bijzonder op het laatst van Zijn leven. *Hoe word Ik geperst,* hoe word Ik geperst. Daar hebben we toch zoveel in mogen zien, die persingen, Gethsémané, in de olijfpers. Christus geperst onder de toorn van God, weggedrukt tot in de diepste diepte van de hel. Hoe word Ik geperst. Hij heeft in Zijn menselijke natuur zulke diepe smart ervaren. Alleen door Zijn Goddelijke kracht heeft Hij die kunnen dragen. Hij heeft alles gedragen, terwijl Hij nooit gezondigd had. Oh, daarom kan ik er nooit inkomen, wat dat is. Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, Hij onschuldig voor de schuldigen. En naar Zijn menselijke natuur heeft Hij zoveel troost mogen ontvangen in die zware lijdens- en stervensgangen, uit de vreugde die Hem was voorgesteld. Dat lezen we in Hebreeë 12. Zo mocht Hij toch wel eens over alles heen zien op het arbeidsloon: Zijn lieve Kerk. Hij mocht wel eens zien op de heerlijkheid die Hem bij Zijn Vader zal worden geschonken. Hoe die dierbare Geest zal heengaan en het uit Hem zal nemen. Het werk zal voortgaan, en dat heeft Hem vreugde gegeven. En nu komt Hij in die vreugde en nu hoort Hij de Vader zeggen: zet U aan Mijn rechterhand, Mijn Zoon. Dus er is een voortgang en die is vreugdevol.

Vreugde bij de Vader. Het Kind is thuis. Vol vreugde, de arbeid is gedaan op aarde. Het is volbracht, al Gods deugden verheerlijkt. Hebt u die ook zo lief gekregen? Oh mensen, dat is toch de liefde van de Kerk hoor, dat de deugden Gods verheerlijkt zijn. De beker bij het avondmaal kan zoveel zeggen, maar ook dit: aan Gods deugden is genoeg gedaan. Dan wordt een ziel zo vervrolijkt, want het gaat om de deugden Gods, hoor. En als God een mens bekeert, dan wordt hij in de deugden Gods gebakerd. Gods deugden verheerlijkt, dat is de blijdschap van de Zoon. Ik heb U verheerlijkt.

En nu zegt de Vader: nu ga Ik U verheerlijken. Zet U aan Mijn Rechterhand, het vreugdevolle werk gaat door. Wat gaat de Zoon daar dan doen? Oh zoveel, zoveel: regeren, de Kerk wordt geregeerd. Gelooft u het? Ja, ziet u het? Nee, ja ... Bijzonder regeert Hij Zijn Kerk. Alles regeert Christus, de Albeheerser is Hij. God regeert door de Zoon, de Godmens, Jezus Christus, maar bijzonder Zijn Kerk. Oh, daar is Hij zo teer op, Zijn oogappel, weet u. Zo teer, daar moet u nooit aan komen, zo teer. Zoals de bergen zijn rondom Jeruzalem (daar hebben we gisteren over nagedacht bij het bruidspaar), zo is de Heere rondom Zijn volk, net als de oogkas rondom het oog om dat te beschermen. Daar gaat heel bijzonder Zijn regering over: de bescherming, de beschutting van Zijn Kerk. En Zijn werk is in de tweede plaats, onderwijzen. Die u hoort, hoort Mij, dat mogen al Gods getrouwe knechten weten. Er is maar één begeerte bij Gods getrouwe knechten: om Zijn mond te mogen zijn. Dan moet ik mijn mond houden, dan kan een Ander verder spreken. Onderwijzen hen die dwalen, brengen in het rechte spoor.

Het derde, ik kan niet alles noemen: bidden en zeker 3 maal, bidden. De eerste maal als ik daar in de banden kom, ontdekt door die lieve Geest, aan het einde gekomen.

De hel gaat open. En door genade met Gods recht verenigd, staat de Zoon op, toont de doorboorde handen, en zegt: Vader ik wil niet dat deze in het verderf nederdale, verlos hem. Ik heb verzoening voor hem (voor haar) gevonden. Zo pleit Hij op Zijn bloed voor dit uitverkoren vat dat daar ligt in doodsnood. Ik heb verzoening gevonden. En dan zegt de Vader: Ga nu maar, ga maar Mijn Zoon en schenk U weg. Dat zegt de Vader. En de met Christus verenigde ziel wordt dan en zo door de Vader vrijgesproken. Dat is de verlossing.

Ten tweede, wat verder op de weg, als een mens aan z'n hoogmoed wordt ontdekt en meent alles te kunnen en niet te zullen wankelen, dan ligt daar Petrus op de zeef van de duivel en is het een verloren zaak. En dan staat Christus op en bidt: Vader dat het geloof toch hem niet zal ontvallen. Hij bidt. En zo zegt Hij het ook tot Petrus: *Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet ophoude.*

Ten derde. *Aan 't eind der pelgrimsreize zal voor mijn oog verrijzen Uw grote heerlijkheid.* En dan bidt Hij weer: Vader, Ik wil dat waar Ik ben ook deze is, die Gij Mij gegeven hebt, opdat hij Mijn heerlijkheid aanschouwen zal.

Zo bidt Hij altijd, regeert en onderwijst. Ik kan het niet, Hij wel. Bidden en liefkozen. Vergeef het me, liefkozen en zegeningen uitstorten. Prachtige zondag van de Catechismus, dan stort Hij Zijn zegeningen uit over Zijn kinderen. En stort op hen een milde regen, een regen die hen overdekt, verkwikt en hen tot zegen strekt. Oh wat een bemoeienissen! Nee de Kerk is niet alleen. Nog één ding. Bijzonder ook daar in het zenden van Zijn dienstknechten uit Zijn rechterhand. Daar liggen ze, de sterren, we hebben u ervan gesproken. Dat zijn de leraren van de Kerk uit Zijn rechterhand. Daar ben je goed mee, leraren in Zijn gunst. En zo onderhoudt Hij de Kerk ook daarin, dat het nooit aan onderwijs zal ontbreken.

Vreugde bij die dierbare Heilige Geest. Die nu als de andere Trooster op de aarde bij de Kerk zal zijn. Hij zal het uit Christus nemen en Hem verheerlijken in de harten van zondaren. Hij zal de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Hij zal leiden in al de waarheid. Hij zal als de grote Kinderleider al Gods volk veilig voeren door het aardse stormgebruik. En altijd zal die Geest bij de Kerk blijven! En ook zo:

Vreugde bij de Kerk.

Geliefden, een vreugdevolle voortzetting daar in de hemel, maar ook op de aarde. Want hoe gaan de discipelen nu verder? Ten eerste onder de zegen van de Drieënige God.

Met de blijde wetenschap van doorboorde voeten, doorboorde handen, doorstoken zijde. Alles is voldaan. Ze gaan verder met de zekerheid: daarboven wordt gearbeid aan de thuiskomst van de Kerk. Ik ga heen om u plaats te bereiden. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen, anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben. Zo gaat de Kerk, getroost, verblijd haar weg. Want Hij zal wederkomen. Ze zullen ook naar het lichaam Hem weer mogen aanschouwen. Verblijd, want ze kunnen doorgaan, ze staan er niet alleen voor. De Geest zal komen en zal hun handen vaardig maken en hun voeten doen voortgaan op de wegen, door alle tegenstand heen. Die dierbare Geest is de grote Kinderleider en de Knechtenleider. Dan is geen berg te hoog en geen dal te diep, gemeente. Dan mag Paulus zeggen: mij zijn alle dingen mogelijk door Christus die mij kracht geeft. God is geen karig God. Het heeft ons aan niets ontbroken. Meer nog, Hij heeft gegeven boven bidden en smeken.

Zo mogen de discipelen met blijdschap de weg vervolgen. Straks zullen ze de wereld intrekken, op plaatsen komen die ze nooit gekend hebben. Maar dat doet er ook niet toe, want als God stuurt, dan is het goed, dan zijt ge waar ge wezen moet. Maar dat moet ge wel weten hoor, dat God u zendt. Je moet maar nooit iets durven doen buiten Gods inspraak en gunst. Dit zeg ik met alle ernst tot u allen vanmorgen.

Zo vindt het werk voortgang, vreugdevolle voortgang. Echt waar. Geloof je het? Hemelvaart. Het werk gaat door en Christus zal wederkomen.

En nu gemeente tot slot. Wil het toch nooit vergeten, als wij zeggen, aan de hemelvaart gaat een hellevaart vooraf, dan is dat waar voor Christus. U zegt ja, maar ook voor de Kerk. Maar anders, zeker, geen van Gods kinderen komt in de hel. Dat kan niet. Voor de poorten van de hel worden ze weg gehaald. Wel de angst der hel, maar niet in de hel zelf. De hel is die eeuwige leegte, van God verlaten. Dat hebben we ons waardig gemaakt, daar hebben we recht op. Het is een grote misvatting, gemeente. Mensen zeggen wel eens en het klinkt wel vroom: Oh, we hebben nergens recht op. Ik betwist u dat. We hebben wel recht, namelijk recht op de eeuwige dood. En God daarin goed te keuren, de hel verdiend. De eeuwige Liefde heeft deze hel gebouwd. Daar te moeten zijn: de hel verdiend! Maar: dan kan God zich niet inhouden. Dat is een wonderlijke zaak, net als bij Jozef. Toen hij zijn broers zag, kon Jozef zich niet inhouden. Dat kan Christus ook niet, als Hij een verlorene ziet liggen in Alblasserdam. Alles buiten hoop, alles buiten hoop en God rechtvaardig. Die zielen worden door God gerechtvaardigd. In de vereniging met Christus. En als dat nou waar is geworden en ge ligt in de armen van Christus en ge moogt de zoetheid van dat bloed (reinigend) en van Zijn liefde (vervullend) ervaren, dan is er maar één verlangen, echt één verlangen: dit Mesech der ellende te verlaten en op te gaan tot Gods altaren. Dan begint de Hemelvaart. Een vreugdevolle voortgang. En alles wat nu geschiedt, is niet anders dan een voortzetting van de Hemelvaart van Christus. Ja hoe? In Zijn Kerk, want het lichaam is zo innig verbonden met het Hoofd. De Hemelvaart gaat door. God gaat door met het inzamelen van Zijn kinderen.

We hebben ze ook hier wel met heimwee nageoogd toen ze heengingen. Toen zij ons voorgingen en zij mochten ingaan in de vreugde des Heeren. O, dan verlangt ge maar één ding: te volgen. Om samen met al dat volk daar maar weg te zinken, weg te zinken. U alleen, U loven wij. Dan gaat de grote reis beginnen, deze wereld verlaten, opgaan naar God, naar het Ongeschapen Licht. Dan komt er ook een zoeken van de dingen die boven zijn, en een bedenken van de dingen die boven zijn. Dan komt er een trekking, dan komt er een zucht, dan komt er een verlangen: Kom Heere Jezus, kom haastelijk. Amen.

Dankgebed

Psalm 68 vers 9 is onze slotzang.

Gods wagens, boven 't luchtig zwerk,
Zijn tien- en tienmaal duizend sterk,
Verdubbeld in getalen;
Bij hen is Zijne Majesteit
Een Sinai in heiligheid,
Omringd van bliksemstralen.
Gij voert ten hemel op, vol eer;
De kerker werd Uw buit, o HEER'!
Gij zaagt Uw strijd bekronen
Met gaven, tot der mensen troost;
Opdat zelfs 't wederhorig kroost
Altijd bij U zou wonen.

Zegenbede